

Vakantie – tijd voor ...

Wat maakt vakantie zo waardevol vroeg ik me af. Het heeft volgens mij iets te maken met "niet moeten". Het vrij zijn van moeten – ontmoeten. Tijd om in te gaan op, of op te gaan in wat zich aandient. Vrij in de natuur, de bomen, de planten, de zee, de zon, de bergen, de wolken, de dieren. Tijd hebben voor cultuur, -rondlopen in historische stadjes, musea bezoeken, op een terrasje dromen. Tijd hebben voor dat wat je aandacht trekt, of tijd voor wat zich aandient. En soms zijn dat mensen.

Ontmoeten heeft iets te maken met het andere, of de ander ruimte geven in jezelf. Zoals mijn dementerende schoonmoeder elke boom in het park steeds opnieuw in volle glorie ziet en bij zich naar binnen laat komen en zich erover verbaast hoe mooi, hoe groen en groot ze zijn. Hoe de zee mijzelf altijd weer ruimte schenkt en hoeveel lawaai ze ook maakt, mij toch weer stil doet worden. Zoals muziek soms ruimte in ons vindt om te ontroeren of onrustig te maken. Zo mogen wij ook andere mensen werkelijk ont-moeten als we niets van elkaar willen of verwachten. Als ik niets van een ander verlang, wil, of nodig heb en die andere mens niets van mij, dan is er ruimte voor een echte ontmoeting. Jij mag helemaal jij zijn in mij en ik mag helemaal ik zijn. Zoals mijn schoonmoeder de bomen bij zich binnen laat komen, zoals de zee mij raakt, zou ik zo ook een ander mens kunnen ontmoeten? Ik merk dat het met de natuur gemakkelijker gebeurt. Die geeft en vraagt meestal niets van ons. De natuur laat ons vrij. Dan durf ik wel ruimte te geven. Dat lukt ook nog wel bij het beleven van cultuur, foto's maken van wat ik mooi vind, dromerig naar een zeilend schip kijken, of stil in een oude kerk zitten. Ik neem en misschien ook wel we nemen het zoals het is en zijn vrij om te doen wat we willen.. Maar durven we diezelfde ruimte ook aan een ander mens te geven? Of moet er toch nog te veel. Verwachten en verlangen wij teveel van een ander? Vraagt de ander teveel van ons, of zijn we daar bang voor? Het hele jaar door voldoen wij aan verwachtingen en verlangens van anderen, van de samenleving, ... van onszelf misschien. Ik wens ons toe dat de vakantie ruimte biedt. Ruimte om niets te moeten, om te lummelen. Een fijne vakantie gewenst.